

Chút chuyện về nhà văn Thanh Tịnh và "Tôi Đi Học"

Tác Giả: Đoàn D&# ghi chép

Chúa Nhật, 04 Tháng 10 Năm 2009 21:46

Thưa quý bạn, những buổi sáng đầu tiên của tôi, tôi có thể nhớ khoảng 60 trở lên, hầu như tất cả đều thuộc ít nhất là do những buổi sáng trong bài văn "Tôi Đi Học" viết về nhà văn Thanh Tịnh (1917-1988):

"Hôm nay năm cũ vào cuối thu, lá ngoài đường rụng nhiều và trên không có những đám mây bàng bạc, lòng tôi lại nao nức những kỷ niệm băng khuâng của buổi tựu trường.

...Buổi mai hôm ấy, một buổi mai đầy sương thu và gió lạnh, mẹ tôi âu yếm nắm tay tôi dẫn đi trên con đường làng dài và hẹp. Con đường này tôi đã quen đi lại lắm lần, nhưng lần này tôi thật nhiên thấy lạ. Cảnh vật chung quanh tôi đều thay đổi, vì chính lòng tôi đang có sự thay đổi lớn: hôm nay tôi đi học".

Cũng như Hồ Dzếnh (1916-1991), Thanh Tịnh còn vừa viết văn vừa làm thơ, và thơ của ông rất hay, rất nổi tiếng nên nhiều người còn gọi ông là nhà thơ: nhà thơ Thanh Tịnh.

Vậy Thanh Tịnh là ai, hình dáng ông ra sao, cuộc sống của ông như thế nào mà gọi là nhà thơ? Sau đây chúng ta thử tìm hiểu về cuộc đời của con người và nhà văn vừa là nhà thơ, mà cả vẫn là nhà thơ đầu tiên nhà văn, êm ái đó. Để biết, theo hồi ký của nhà thơ Nguyễn Văn (1912-1971), một người bạn sống cùng thời với ông, vì gia đình của Thanh Tịnh có đi học mà chính Nguyễn Văn cũng chỉ "nghe nói" thôi chứ không biết rõ, và ngay Thanh Tịnh lúc còn sống - đi kháng chiến - lại càng không biết rõ hơn. Mời quý bạn xem xét:

Tiêu đề và các tác phẩm của Thanh Tịnh

Chút chuyện về nhà văn Thanh Tịnh và "Tôi Đi Học"

Tác Giả: Đoàn D ghi chép

Chúa Nhật, 04 Tháng 10 Năm 2009 21:46

Thanh Tịnh tên thật là Trần Văn Ninh (sau đổi thành Trần Thanh Tịnh), sinh 1917 tại Huế. Mất ngày 17 tháng 07 năm 1988 tại Hà Nội, hiện phần mộ đặt tại núi Thiên Thai phía Tây thành phố Huế. Học chữ Nho đến 11 tuổi, rồi học tiếp bậc tiểu học và trung học ở Huế. Có bằng Thành chung. Năm 1933, đi làm sếp - nghề học nghề đầu tiên viên du lịch - sau đó làm nghề dạy học ở Huế. Sau 1945, ông làm Tổng thư ký Hội văn hóa Trung ương rồi tham gia bộ đội năm 1946. Từ 1954, Chủ nhiệm Tổng cục Văn nghệ Quân đội CS, hội viên sáng lập Hội Nhà văn tại Hà Nội (1957).

Ngoài thơ, ông còn viết ca dao, viết kịch, viết báo; được coi là người sáng tạo ra thể "tô u hài", đi đầu trong lối viết "những đoan văn ngắn" và là nhà văn có nhu cầu giải thoát văn học với tính tình đi tìm kiếm, thích khôi hài nhẹ nhàng, không muốn làm mất lòng ai. Ông viết hầu như viết về các đề tài tá quân đội CS.

Tác phẩm

Thanh Tịnh là nhà văn chuyên viết truyện ngắn. Trước năm 1945, thơ và văn của ông thường đăng trên các báo Phong Hóa, Ngày Nay, Tinh Hoa, Hà Nội Báo, Tiểu thuyết Thứ năm..., sau đó mới in thành sách, gồm:

- 1) Ngọn cỏ tìm trộm (Tập truyện ngắn, 1943).
- 2) Quê mẹ (Tập truyện ngắn, 1941).
- 3) Chị và em (Tập truyện ngắn, 1942).
- 4) Xuân và Sinh (Tập truyện ngắn, 1944).
- 5) Hồn chiến trường (Tập thơ, 1937).
- 6) Số mệnh hồi (Tập ca dao, 1954).
- 7) Thi ca Thanh Tịnh (Tập thơ, 1973).
- 8) Đi giữa mùa sen (Truyện thơ, 1980).

Gia đình

Trong cuộc đời chánh năm 1945, Thanh Tịnh tham gia công tác chính quyền ở Huế. Cuối năm 1946, ông bỏ gia đình, vợ con, vào chiến khu Bình Trị Thiên gia nhập bộ đội CS.

Sau Hiệp định Genève 1954, tại chiến khu Bình Trị Thiên, ông ra thành phố ngoài Bắc tiếp tục với ý nghĩ sẽ có ngày trở về. Không ngờ, cuộc "tập kết" đó kéo dài 20 năm (1955-1975). Hai mươi năm ông vẫn sống đức thân, chấp nhận ngày tái ngộ với gia đình. Tính ông đôn hậu, đằm thắm, không lấy ai trong khi nhàn nhàn cùng hoàn cảnh như ông đã "đi thêm bước chân a".

Sau 1975, tại Hà Nội ông trở về Huế tìm vợ con nhưng không gặp. Bà và các con đã bỏ cuộc chiến đi, không còn ở Huế nữa, phiêu bạt đến nơi nào không ai biết rõ.

Trong khi nhàn nhàn gặp lại người thân thì Thanh Tịnh thất vọng, lại trở lại Hà Nội sống trong căn hộ nhỏ xíu do Tổng cục Văn nghệ Quân đội (CS) phân phát. Lối sống cá nhân, lối sống nhiều nếp sống, lối mòn mới đi ch...

Cho đến ngày 17 tháng 07 năm 1988, ông tự tử và vợ con không gặp được con.

Mấy năm sau, người con trai biết tin cha mình, bèn đi tìm, nhưng đã quá muộn. Anh chỉ còn cách duy nhất mang xương cốt cha về an táng ở Huế - mệnh đất mà ông đã từng sinh ra và lớn lên ở đây.

Chút chuyện về nhà văn Thanh Tịnh và "Tôi Đi Học"

Tác Giả: Đoàn D&# ghi chép

Chúa Nhật, 04 Tháng 10 Năm 2009 21:46

Trích hai đoạn thơ tiêu biểu của Thanh Tịnh

NHỚ HUỚ QUÊ TÔI

Sông núi v&#&#n dài t&#p núi sông
Cò bay th&#ng cánh n&#i đ&#ng không
Có ng&#&#i b&#o Hu&# xa, xa l&#m!
Nh&#ng Hu&# quê tôi &# gi&#a lòng

M&#&#i m&#t năm tr&#i mang Hu&# theo
Đèo cao, n&#ng t&#t, bóng cheo leo
Gi&#ng hò mái đ&#y v&#n mây núi
Man mác sông H&#&#ng l&#&#t đ&#nh đèo

Câu chuyện trong hồi ký của nhà thơ Nguyễn Văn Thi ở Sài Gòn

M&#t buổi sáng mùa Hè, năm 1936. Thi sĩ Thanh Tịnh - lúc ấy là nhân viên s&#du l&#ch Hu&# - và m&#t ng&#&#i b&#n c&#a anh là con trai ông Lê Thanh Cảnh, có nhã ý l&#y chi&#c xe Citroen c&#a s&# đ&#a tôi đi thăm các lăng t&#m Hu&. Tôi ở Hà Nội mới vào.

Trong lúc đi bách bộ trên con đường phía sau lăng Tố Đ&#c, Thanh Tịnh đứng l&#i, b&#o tôi:

- Chính trên con đường này, trước đây hai năm, tôi đưa hai du khách Tây phương - hai vị chức vụ - đi xem phong cảnh. Sau khi đi xem lăng, chúng mình đang đứng đây, tôi phải đứng b&#&#c và đứng ngh&#&#i c&#p vị chức vụ du khách quay trở lại. Vì ngẫu nhiên và may mắn, tôi trông thấy một con trăn lớn đang quấn mình vào một cành cây cổ thụ bên đường phía đường trước kia, cách chỗ này vài chục bước. Con trăn đang thong thả xu&#ng, có lẽ chúng tôi vô ý đứng gần, nó sợ tu&#t xu&#ng quấn lấy chúng tôi. Nó đã thè ra hai cái lưỡi móc nhọn. Ông Tây bà đứng không trông thấy nó. Nếu tôi chỉ cho họ thấy, tôi sợ rằng bà đứng sợ té xuống thì chết vì khiếp sợ. Tôi biết tính các người Tây phương hay nh&#y c&#m. Tôi phải thôi, giờ về nói chuyện về lịch sử vua Tố Đ&#c cho họ nghe trong lúc quay trở về lăng.

Trưa hôm đó, vị Hu&, vị chức vụ ông Tây có nhã ý mời tôi dùng rượu với họ. Bà đứng trước đứng, đứng ch&#ng 24 tuổi, rất vui vẻ đứng đi xem các lăng t&#m cổ đô mà bà cho rằng tôn nghiêm, tráng lệ.

Thấy hai ông bà đang trầm trầm khen ngợi các thắng cảnh, tôi mới ch&#m rãi b&#o:

- Chắc ông bà còn nhớ lúc chúng ta đang đi trên con đường sau lăng vua Tố Đ&#c, đang xem phong cảnh tuy&#t đẹp, bỗng nhiên tôi đứng ngh&#&#i ông bà quay gót trở về. Ông bà có hiểu tại sao không?

Ông Tây b&#o:

- Ồ, tôi cũng thấy có vẻ đi&#u đó, chúng tôi không dám hỏi ông.

Bà đứng hỏi:

- Tại sao thế, hỏi ông?

Tôi thấy lúc này có thể nói hết sự thật cho họ rõ:

- Vì lúc đó may mắn quá, thưa bà, tôi trông thấy trên một cành cây cổ thụ bên đường, cách chỗ bà đứng không đầy 20 mét, một con trăn to lớn đứng, quấn trên cành cây và đang thò

Chút chuyện về nhà văn Thanh Tịnh và "Tôi Đi Học"

Tác Giả: Đoàn D ghi chép

Chúa Nhật, 04 Tháng 10 Năm 2009 21:46

đều xuống, sắp nuốt nuốt trong ba chúng ta.

Bà đem hộp ng hút hời hời:

- Ông nói sao, con trần? Mọt con trần lộn?

- Vâng.

- Chúa ơi!

Bà hét lên mọt tiếng nhò thò ròi té xu xuống đất, nòm chọt giốc luôn. Chúng tôi vùi vàng vọc bà vào phòng khách sồn, và tôi gọi đi n thòi mòi gộp bác sĩ độn. Gồm hai giờ sau, ngườ i phò nò trờ đờ Tây phò ng mòi độn độn tnh lòi.

Tôi không ng câu chuyện con trần k lòi ba giờ sau khi tai n n đã tránh đ c, bây giờ trên hiên khách s n gĩa thành ph nh n nh p, ch nghe tôi thu t lòi mà bà còn b xúc đ ng đ n n i t ghó té xu xuống đất. Giờ s tôi không hi u tâm lý ph n Tây ph ng, và không bình tĩnh, ch ngay con trần cho bà trông th y lúc ề lẳng T Đ c, có l bà ta quá kh ng khi p mà ch t luôn cũng nên.

Đó là câu chuyện con trần mà nhà th Thanh Tịnh k cho tôi nghe b ng mọt giờ ng đ m tĩnh. Nó cũng cho th y tâm tính c a thi sĩ, con ngườ i r t tr m m c, th r t đ m đ m, th t thích h p v i chính cái tên "Thanh Tịnh" c a anh.

Tôi ch g p Thanh Tịnh ở Huế, trong th i gian vài ba ngày đó thôi. Và tôi cũng không bi t gì nhi u v anh n a m c đ u sau đó chúng tôi có th tín trao đ i vài ba l n.

Hai m i năm sau, kho ng năm 1958 hay 1959 gì đó, mọt hôm n sĩ Trinh Tiên ở Nha Trang, v nhà văn B u Đáo và là thân m u c a n sĩ Công Huyền Tôn N Thanh Nhung, vào Sài Gòn, ghé thăm tôi ở tòa so n. S n đ n thòi, bà g i cho bà tnh tr ng Long An. Xong, Trinh Tiên m m c i h i tôi:

- Anh có bi t bà tnh tr ng Long An này là ai không?

- Tôi không quen.

- V c a anh Thanh Tịnh đ y.

- ả, thi sĩ Thanh Tịnh bây giờ làm tnh tr ng Long An sao?

- Không, Thanh Tịnh đã ch t lâu ròi (1).

- Th à!

(Ch này h i sai vì đ n năm 1988, t c 29 hay 30 năm sau, nhà th Thanh Tịnh m i mọt. Ngoài ra, nhà th Nguy n V cũng có ghi mọt chú thích ở đ i cu i trang trong t p h i ký c a ông nh sau: (1) Ch ta m i tái giá m y năm nay v i cái ông mà bây giờ làm tnh tr ng Long An đó.- ĐD)

* * *

Sau đó ít lâu, không hi u vì v gì, ông tnh tr ng Long An b cách ch c (th i ông Di m).

Ngườ i v cũ c a thi sĩ Thanh Tịnh đ n thăm tôi, k câu chuyện c a ông ch ng tnh tr ng đ nh tôi vi t bài bênh v c trên báo Dân Ta, bày t s th t ông b oan c, hay b xuyên t c sao đó. Tôi yêu c u bà cho xem đ y đ h s và h a s can thi p sau.

Chút chuyện về nhà văn Thanh Tịnh và "Tôi Đi Học"

Tác Giả: Đoàn D&# ghi chép

Chúa Nhật, 04 Tháng 10 Năm 2009 21:46

Năm 1963, một thi sĩ u n&# đã n tòa báo xin làm th&# ký. Cô cho tôi bi&# t:

- Cháu tên là M. L, con gái c&# a thi sĩ Thanh Tịnh, b&# n c&# a bác. Cháu đang th&# t nghi&# p.

Vì ch&# quen bi&# t Thanh Tịnh trong tình b&# n văn nghệ, tôi nh&# n cô M.L. con gái c&# a anh vào giúp vi&# c trong tòa so&# n. M&# y anh ký gi&# cho tôi bi&# t r&# ng M.L. có ch&# ng là m&# t giáo s&#, đã b&# tù v&# t&# i qu&# t ti&# n c&# a h&# c trò sao đó... Các báo đã đăng rõ ràng tin &# y.

Báo Dân Ta &# i b&# đóng c&# a &# n th&# hai. Ng&# &# i v&# cũ c&# a thi sĩ Thanh Tịnh, sau v&# không may c&# a ông ch&# ng t&# nh tr&# ng, nh&# có chút ít v&# n li&# ng dành d&# m đ&# c, m&# m&# t ti&# m c&# m Huế &# Sài Gòn, M.L. &# nhà giúp m&# trông nom c&# a ti&# m.

Sau v&# t&# n công Sài Gòn trong đ&# p T&# t M&# u Thân, nhà c&# a tôi &# khu Nguyễn Tri Ph&# ng b&# h&# h&# t, sách báo b&# cháy r&# i, tôi ph&# i thuê m&# t gác tr&# &# Sài Gòn đ&# &# t&# m. Ch&# ch&# nhà tr&# bi&# t tôi, m&# t hôm ch&# k&# cho tôi nghe v&# ng&# &# i ch&# ng tr&# c c&# a ch&#, làm giáo s&#, hi&# n b&# tù v&# t&# i qu&# t ti&# n. Tôi s&# c nh&# m&# t chuy&# n cũ, li&# n h&# i ch&# :

- Ch&# có bi&# t cô M.L. không?

Ch&# ch&# nhà tr&# &# i:

- Đ&#, bi&# t cô &# y &# m ch&#. Chính vì ông giáo s&# ch&# ng cũ c&# a tôi mê cô M.L. nên tôi m&# i b&# &# nh, r&# i m&# i g&# p ch&# ng tôi bây gi&# đây.

Tôi n&# m v&# ng, gác tay lên trán, nghĩ bu&# n c&# &# i cho câu chuy&# n &# n qu&# n c&# a v&# con anh thi sĩ Thanh Tịnh. Đ&# i v&# i hai ng&# &# i đàn bà này, Thanh Tịnh cũng ch&# là m&# t chi&# c bóng thoáng qua.

TÔI ĐI HỌC

H&# ng năm c&# vào cu&# i thu, lá ngoài đ&# ng r&# ng nhi&# u và trên không có nh&# ng đám mây bàng b&# c, lòng tôi &# i nao n&# c nh&# ng k&# ni&# m bâng khu&# ng c&# a bu&# i t&# u tr&# ng.

Tôi quên th&# nào đ&# c nh&# ng c&# m giác trong sáng &# y n&# y n&# trong lòng tôi nh&# m&# y cánh hoa t&# i m&# m c&# &# i gi&# a b&# u tr&# i quang đ&# ng. Nh&# ng ý t&# ng &# y tôi ch&# a &# n nào ghi lên gi&# y, vì h&# i &# y tôi ch&# a bi&# t ghi và ngày nay tôi không nh&# h&# t. Nh&# ng m&# i &# n th&# y m&# y em nh&# r&# t r&# núp d&# i nón m&# &# n đ&# u tiên đi đ&# n tr&# ng, lòng tôi &# i t&# ng b&# ng r&# n r&#.

Bu&# i mai hôm &# y, m&# t bu&# i mai đ&# y s&# ng thu và gió &# nh, m&# tôi âu y&# m n&# m tay tôi đ&# n đi trên con đ&# ng làng dài và h&# p. Con đ&# ng này tôi đã quen đi &# i &# m &# n, nh&# ng &# n này tôi t&# nhiên th&# y &#. C&# nh v&# t chung quanh tôi đ&# u thay đ&# i, vì chính lòng tôi đang có s&# thay đ&# i &# n: hôm nay tôi đi h&# c.

Tôi không &# i qua sông th&# di&# u nh&# th&# ng Quí và không đi ra đ&# ng nô đùa nh&# th&# ng S&# n n&# a. Trong chi&# c áo v&# i đen dài, tôi c&# m th&# y mình trang tr&# ng và đ&# ng đ&# n. Đ&# c đ&# ng th&# y m&# y c&# u nh&# tr&# c b&# ng tu&# i tôi, áo qu&# n t&# m t&# t, nhí nh&# nh g&# i tên nhau, hay trao sách v&# cho nhau xem mà tôi th&# m. Hai quy&# n v&# m&# i đang &# trên tay tôi đã b&# t đ&# u th&# y n&# ng. Tôi b&# m tay ghì th&# t ch&# t nh&# ng m&# t quy&# n v&# cũng x&# ch ra và ch&#nh đ&# u chú i xu&# ng đ&# t. Tôi x&# c lên và n&# m &# i c&# n th&# n. M&# y c&# u đi tr&# c ô m sách v&# nhi&# u &# i kèm c&# bút th&# c n&# a. Nh&# ng m&# y c&# u không đ&# &# v&# khó khăn gì h&# t.

Tôi mu&# n th&# s&# c mình nên nhìn m&# tôi:

- M&# đ&# a bút th&# c cho con c&# m.

M&# tôi cúi đ&# u nhìn tôi v&# i c&# p m&# t th&# t âu y&# m:

- Thôi đ&# m&# c&# m cũng đ&# c.

Tôi có ngay cái ý nghĩ v&# a non n&# t v&# a ngây th&# : ch&# c ch&# ng&# &# i th&# o m&# i c&# m n&# i bút th&# c. Ý

Chút chuyện về nhà văn Thanh Tịnh và "Tôi đi học"

Tác Giả: Đoàn D ghi chép

Chúa Nhật, 04 Tháng 10 Năm 2009 21:46

nghe thấy thoáng qua trong trí tôi những hàng nhà cửa thấp thoáng qua trên ngọn núi.

Trên các sân trường mở Lý dày đặc các ngôi nhà. Ngôi nhà nào áo quần cũng sạch sẽ, gọn gàng mà vui tươi và sáng sủa. Trên các đó máy hôm, lúc đi qua làng Hòa An thấy chim quyên vui thú và thong thả. Tôi có ghé lại trường mà tôi là. Lớn và trường đẹp và tôi là một nhà xa lạ. Tôi đi chung quanh các lớp để nhìn qua cửa kính thấy máy bàn để treo trên tường. Tôi không có cảm tưởng nào khác là nhà trường cao ráo sạch sẽ hơn các nhà trong làng.

Nhưng hôm nay lại khác. Trên các mà tôi trường mở Lý trông vẻ xinh xắn vẻ oai nghiêm như cái đình làng Hòa An. Sân nó rộng, mình nó cao hơn những nhà cửa và trường khác. Lòng tôi đâm ra lo sợ và nản. Cũng như tôi, máy cửa học trò mới bắt đầu đứng nép bên người thân, chầm chầm nhìn mà nhà hay dám đi trường bắt đầu như. Họ như con chim non đứng trên bờ, nhìn quãng trời rộng mà bay, nhưng còn ngập ngừng e sợ. Họ thêm vẻ và các áo thẫm màu như những người học trò cũ, biết tập, biết tập và khi phải rời rạc trong cửa nhà.

Sau một hồi trường thúc đẩy các lòng tôi, máy người học trò cũ đứng xếp hàng để đi vào lớp. Cảm thấy mình trở lại là lúc này. Vì chung quanh là những cửa bé xinh xinh lung tung như tôi. Các cửa không đi. Các cửa chỉ theo sức mình kéo dãn các cửa và trường. Nói các cửa không đứng lại càng đúng hơn nữa. Vì hai chân các cửa cứ dãn dãn mãi. Họ tảo lên một chân, các cửa lại ruồi như nhện đá một quai bánh trường trường. Chính lúc này toàn thân các cửa cũng đang run run theo nhịp bước rộn ràng trong các lớp.

Ông đốc trường mở Lý cho gọi máy cửa học trò mới đứng trường trường ba. Trường trường làng nên không có phòng riêng của ông đốc. Trong lúc ông ta đứng tên trường trường, tôi cảm thấy như quai tìm tôi trường trường. Tôi quên cảm tôi trường trường sau tôi. Nghe gọi đứng tên, tôi tự nhiên giật mình và lung tung. Sau khi đứng xong máy và tên đã viết sẵn trên mảnh giấy lớn, ông đốc nhìn chúng tôi nói:

- Đây là các em đứng vào lớp năm. Các em phải nghe học để thấy mà đứng vui lòng, và để thấy dạy các em đứng sung sướng. Các em đã nghe chưa?

Các em đứng nghe, nhưng không em nào dám trả lời. Cũng may đã có một tiếng đàn của phụ huynh đáp lại.

Ông đốc nhìn chúng tôi và cảm thấy hi vọng và cảm thấy. Máy cửa học trò trong lớp ba cũng đưa nhau quay đầu nhìn ra. Và ngoài trường cũng có máy người đứng đứng lại để nhìn vào. Trong những phút này chúng tôi đứng người ta ngắm nhìn nhau học học. Vì vậy đã lung tung chúng tôi còn lung tung hơn.

Ông đốc lấy cảm kính trường trường nói:

- Thôi, các em lên đứng đây xếp hàng để vào lớp học.

Tôi cảm thấy sau trường tôi có một bàn tay đưa dãn để tôi đứng trường. Nhưng người tôi lúc thấy thấy và thấy như một cách lạ lùng. Không gì để áo hay cánh tay của người thân, vài ba cửa đã tập tập bước lên đứng để đi vào. Các cửa trường trường nhìn ra sân, nín mà những người thân đang nhìn các cửa và cảm thấy lúng lúng. Một cửa đứng đứng ôm một khóc. Tôi bắt giác quay trường trường lại và cúi đầu vào lòng một khóc theo.

Tôi nghe sau trường tôi, trong đám học trò mới, vài tiếng thút thít đang ngập ngừng trong cửa.

Một bàn tay quen như vuốt mái tóc tôi. Ông đốc đứng ở cửa nhìn chúng tôi:

- Các em đứng khóc. Đây nay các em đứng về nhà của mà. Và ngày mai lại đứng trường trường ngày nữa.

Sau khi thấy hai người tám cửa học trò xếp hàng đứng đứng để đi vào trường, ông đốc liền ra đưa cho chúng tôi đi vào lớp năm. Một thầy và thầy, gọn gàng mà tươi cười, đang đón chúng tôi trường trường của lớp. Trong thấy thấy tôi của nhà nào thấy xa mà tôi như hôm nay. Tôi cũng thấy làm. Vì có những hôm đi của sự trường trường và chúng bắt đầu trường trường làng L. Xá, lòng tôi vẫn không cảm thấy

Chút chuyện về nhà văn Thanh Tịnh và "Tôi Đi Học"

Tác Giả: Đoàn D& ghi chép

Chúa Nhật, 04 Tháng 10 Năm 2009 21:46

xa nhà hay xa mẹ tôi chút nào hết. M& t mùi h& ng l& xông lên trong l& p. Trông hình gì treo trên t& ng tôi cũng th& y l& và hay hay. Tôi nhìn bàn ghế ch& tôi ng& i r& t c& n th& n r& i t& nhiên l& m nh& n là v& t riêng c& a mình. Tôi nhìn ng& i b& n tí hon ng& i bên tôi ch& a h& quen bi& t, nh& ng lòng tôi v& n không c& m th& y xa l& chút nào. S& quy& n luy& n y t& nhiên và b& t ng& quá đ& n tôi cũng không dám tin có th& t.

M& t con chim con li& ng đ& n đ& ng trên b& c& a s&, hót m& y ti& ng r& t r& i v& cánh bay cao. Tôi đ& a m& t thêm thu& ng r& i nhìn theo cánh chim. M& t k& ni& m cũ đi b& y chim gi& a cánh đ& ng lúa hay bên b& sông Viêm s& ng l& i đ& y đ& y trong trí tôi.

Nh& ng ti& ng ph& n c& a th& y tôi g& ch m& nh trên b& ng đen đã đ& a tôi v& c& nh th& t.

Tôi vòng tay lên bàn ch& m& nhìn th& y vi& t và l& m b& m đánh v& n đ& c:

Bài viết t& p: TÔI ĐI HỌC.